

očitno povedati, da so ipavske, pa tudi za Ipavca ni sramota češinj med Nemci prodajati. — Menim, da so me razumeli pisatelji naši, ktere ta besediča zadeva.

Križnogorski.

Novičar iz raznih krajev.

Na Dunaji se te dni ni skor nič drugega govorilo, kakor od akcij, ktere je v „Novicah“ že omenjena nova upna naprava začela 11. dan t. m. izdajati. Taka gnječa je bila po ulicah okoli upnice več dni in cele noči, da je mogla posebna straža na več krajih mir in red delati, — ljudje so se terkali za te akcije, in srečnega se je čislal, kdor je ktero vlovil. Drugi dan je bilo že podpisanih 150.000 akcij po 200 gold., kar znaša 300 milijonov gold., in očitno kaže veliko zaupanje na to novo upno napravo. — Sedanji minister kupčijstva je zavergel že izdelano osnovo nove postave za obertnike in rokodelce (Gewerbe-gesetz) in drugo izdelati dal, ktere namen je dovoliti bolj prosto gibanje obertnikom in rokodelcem; ta nova osnova se razpošilja sedaj kupčijskim in obertnijskim zbornicam v pretres, in potem utegne kmali priti na dan. — Novi poslanec angleške vlade lord Hamilton Seymour, to je tisti, ki je pred dvema letoma, ko se je rusovsko-turška vojska začela, razodel vse pogovore, ki jih je imel z rajnikim rusovskim carom, je nastopil svoje opraviilstvo na Dunaji 12. t. m., ter se ta dan našemu cesarju poklonil. — Vradni dunajski časnik „Wien. Zeit.“ preklicuje tisto semtertje zatročeno novico, da ob novem letu se bo vpeljalo spet tistih 15 praznikov, ki jih je rajniki cesar Jožef odpravil, in imenuje to novico gerdo laž. — Delavcem na Dunaji o ti silni dragini življenja polajšati, je dunajska milodarna družba ustanovila v predmestji Gumpendorf kuhinjo, v kateri bo za 3 gold. na mesec reven delavec dobival kosilo z juho (župo), mesom in prikuho. — Na Ogerskem so nektore soseske določile 1 ali 2 cekina v darilo tistemu, ki pripelje naj lepšo govejo živino na sejm; s tem mislijo privabiti na take sejme več živine in si nakloniti vse tiste dobičke, ki izvirajo iz bolj obiskanih sejmov. Pametna misel je to, in v Subotici (Stein am Anger) se je že dobro poterdila. — Iz Krima nič novega. — Govorice od poganjanja za mirno spravo je že spet veter popihal; rusovska vlada ni o tem nikomur nobenih ponudb poslala; le pruska vlada dela kar more za končanje vojske, pa, kakor se vidi, vedno le prazno slamo mlati. Francozi in Angleži kakor tudi Rusi se bolj za vojsko pripravljajo kakor za mir. Iz Petrograda se sliši, da se priprave delajo celó za terdnejšo napravo obéh poglavnih rusovskih mest: Petrograda in Moskve, ako bi namreč tudi Švedi utegnili s Francozi in Angleži potegniti. — Poslednje novice pravijo, da je turška terdnjava Kars po dolgi oblegi vendar le padla in Rusom v roke prišla, Kmety pa je všel. — Holanški časnik piše, da car Aleksander misli kmete gosposkinega podloštva oprostiti. — Kralj sardinski je prišel 11. t. m. iz Pariza domú. Z veliko večjo častjo je bil v Londonu kakor v Parizu sprejeman; cesarju Napoleonu se nek ni kaj posebno prikupil, ker se ni hotel na vrat na nos v to in uno zavezati, ne tega in unega obljubiti, kar se je v Parizu želelo hipoma od njega. — Od avstrijskega misijonarja v srednji Afriki gosp. Jož. Gostnerja, general-vikarja v Kartumu, je došlo pismo, v katerem piše, da Abisinijo so mogli misijonarji spet zapustiti, čeravno so ondi že precej terdno stali; ondašnjega škofa De Jakobisa so divjaki pregnali potem, ko je veliko preterpel; enako huda se je godila nekemu drugemu misijonarju, ki je prišel v Kartum nazaj le v sami srajci. 31. julija je gosp. provikar Knobleher zdrav prišel iz Bele reke v Kartum; ondi pa gré misijonstvu letos dobro, provikar je spet 30 zamurcov kerstil; gosp. Mosgan pravi, da bi bil lahko

vés rod Kyk-zamurcov kerstil, pa ga hoče poprej dohro podučiti. Gosp. Knobleher je poslal spet dve kišti afrikanških stvari na Dunaj. V Kartumu so vsi misijonarji zdravi, kar je v tem kraji le redka reč.

Lenčica.

Po národni povesti.

Leži leži ravno polje,
Ravno polje kriške fare,
Po polji hodi Lenčica,
Prelepa mlada deklica
In tam pogovor tak ima:
Še vsaki pravi, govori,
Da v petek so strašne noči;
Kdor v petek gré ponoči v vas,
Da vidi kaj al sliši glas;
Moj ljubi pa je preserčan,
On k meni hodi vsaki dan;
Še raje v petek me budí,
Ker se nikogar ne bojí;
Brez tovaršije hodi sam,
Zato tak rada ga imam.

Prišel je petek zopet žé,
Ki fantje se ga vsi bojé.

Začne se polnoč bližati,
Nje ljubi zunaj žvižgati.

Berž k oknu Lenčica hití,
In v hramec tiho mu velí.
In ko je v hramec k nji prišel,
Tam dolgo je pri nji sedel,
Govoril, menil se sladko;
Al ona pravi mu tako:
„Zato jaz velik strah imam,
Ker v petek hodiš k meni sam,
In to se meni čudno zdí,
Zakaj se petka vse bojí?“

„Neumen je, kdor se bojí,
Šaj ni prijetneje noči!“
„Ostani raj' tud ti domá,
Da bova brez strahú obá.“
„Nikoli nisem še ostal,
Kar prvič tebe sem spoznal.“
»Še bolj bom tvoja, ti bolj moj,
Če zadnjič v petek si nocoj.“
„Šaj je podoben dnevu dan,
Boji se le, kdor je plašan!“

Še dolgo sta menila se,
Še dolgo sta radvala se.
Kramljala ž njim je Lenčica,
Da vgasne zadnja zvezdica.

Ko beli dan se probudí,
Tako ji mati govori:
„Morda si bolna, Lenčica,
Da si ponoči vstajala?“
„Bila sem bolna mamica,
Pa sem ponoči vstajala,
Okence sem odpirala,
Hladnejo sapco dihala.“
„Oj Lenčica, edina hči!
Vse méni se in govori,
Da ti vasuješ vse noči;
Ni bilo tega in ne bo,
Da bi godilo se tako!“

Dekle mlado neumno je,
Pa ne poslušá matere.

Ko mati jo je kregala,
Ostro je odgovarjala.

Še pravi mati ji tako:
„Oj Lenčica, dekle mlado!
Ti pojdeš k ujeu na goré,
Tam rožice cvetó lepé,
Tam sapice hladé sercé,
Tam pojde ljubi ti 'z glavé“.

Šla Lenčica je na goré,
Kjer rožice cvetó lepé,
Al ljubi ji 'z glave ne gré,
Al ljubega pustila ni.
Menila se je vse noči,
Menila je tak dolgo se,
Da jo serce bolet' začné,
Začne svariti jo tako:
Oj Lenčica! kaj bo s tabo,
Ki se več greha ne bojiš,
Ki matere več ne častiš?
Oj Lenčica, kaj bo s tabo,
Ki razuzdana si tako?

Alenčico je pekla vest,
Goreča vest, sercá bolest.

V saboto berž je vstajala,
V Teržič je k spov'di šetala.
Pri spovedi pa vse pové,
Kako jo zlo boli sercé,
Da vse noči vas'vala je,
Vse praznike in petke vse.

Prestraši se nje spovednik,
In milo joka učenik:
„Oj Lenčica, oj mlada krí!
Za tebe več pomoči ni.
Vas'vala si, ljubila si,
S hudobo se šalila si,
Ki je hodila k tebi v vas,
Zato svari te vest na glas.
Na, vzemi te tri svečice,
Voščene sveče žegnaue;
Ko pride spet, le spet odpri,
Poprej pa sveče vse prižgi!“

Bila je v strahu, brez mirú,
Z Teržiča v solzah šla domú.

Ko bije ura polnoči,
Že spet se čuje terkati;
Pa ni mu vrat odpirala,
Prej sveče je prižigala.
Ko sveče so prižgane že,
Odpirat še le vrata gre.
Z desnico je odpirala,
Z levico sveče deržala.
Ko luč iz hrama zablíši,
Hudoba žegnóv se bojí,
Pa zarijove tak glasno,
Da zlega z gore se v goró.
Potem v pekel pogrezne se,
Uterga sabo pol goré.
Oj, Lenčica pa omedlí —
Nikdar več 'z ust ji sape ni.

Na koči so besede te
Užgane bile na deské:
Tak se godilo vsaki bo,
Ki se šalila bo z nočjó! —k.

Priložena je današnjemu listu 32. póla „občne povestnice“ z „naročilnim pismom“.